

Bohoslužby v Zábřehu 11.července 2021

Mk 6,7-13

Milé sestry, milí bratři, když se převalí prvních pár let školní docházky, začínáme spřádat myšlenky nad tím, co dál v životě dělat. Mně už bylo třeba od druhé třídy jasno, čím jednou budu. Jiný si to rozmyslí později, na prahu dospělosti, už ale většinou má jasno každý. Ono něčím být není zrovna jednoduché. Nefunguje to tak, že se ráno probudíte s tím, že tato práce je zajímavá a na druhý den nastoupíte. Aby člověk něčím byl, musí se nejprve připravit, učit, studovat, získávat zkušenosti. U nás se říkalo, že když se nebudeme dobře učit, nebo když se nám nebude chtít po základce někam dál jít, tak budeme pomáhat v kravíně. Ale ona i tato práce potřebuje čas na zaučení, aby ji člověk zvládl. Něčím být není tedy jen tak.

V Ježíšově době paleta různých zaměstnání byla trochu jiná než dnes. Některé činnosti byly podobné, ale nebylo jich tolik a nestudovalo se na ně několik let. Přesto takovým rybářem, tesařem, obchodníkem nebo i celníkem, se člověk nestal za pár dní. Když se už něčemu naučil, nebylo určitě snadné začít dělat něco jiného, věnovat se jinému oboru. Vždyť právě od něj se odvíjel také další způsob života.

Stejně jako tomu dnes. Máme svou práci, zájmy, činnosti, které nám plní čas, které naplňují náš život. Jdeme si svou cestou, na které bychom neradi něco měnili. Vždyť právě toto je přeci náš život, náš životní styl. Jako byl rybář svázán se svou bárkou a tesař se svojí dílnou, jsme dnes také svázáni se svou obcí, domem, společenstvím lidí. Ne, že by občas nějaká změna nenastala. Měníme práci, bydliště, společenství přátel a kamarádů. Ale ne moc často a většinou k tomu musí být hodně vážný důvod.

Do života několika rybářů a dalších profesí zasáhl Ježíš. Nejprve je pozval, aby šli za ním. Už to byl celkem těžký krok. Během okamžiku se jejich život změnil. Přestali dělat to, nač byli léta zvyklí a místo pravidelného výjezdu na moře či za obchodem se začali potulovat od města k městu, od vesnice k vesnici. Místo debatám o rybách či zboží, se začali věnovat debatám o Bohu, o slovech Zákona, Písma. A také mohli vnímat různé formy lidské bídy, lidské bolesti, něco, co před tím asi moc vidět nebylo, co unikalo jejich pozornosti. Dá se říct, že už toto lze považovat za velice výraznou změnu v lidském životě. Pozváním na cestu následování se změní předměty jeho zájmu. Toho jsme si možná všimli i ve svých životech. Přidáním se k cestě za Ježíšem se rozšířil obzor toho, co nás zajímá, v čem se pohybujeme. Nejsme jen v ulitách svých oborů a zájmů, ale přichází společný čas k naslouchání Božímu slovu, k

rozhovorům nad jeho smyslem.

Po nějaké době, kdy učedníci toho již hodně poznali, přišla další fáze jejich následování. Ve skupinkách po dvou je vyslal, aby působili podobně jako on. Tento okamžik je důležitý ze dvou důvodů. Ten první ukazuje na charakter Ježíšova díla. Učedníci viděli spoustu zajímavých věcí. Dokud je dělal sám Ježíš, vše ukazovalo k jeho schopnostem, jeho dokonalosti, mimořádnosti. Utišení živlů, krocení nemocí a démonů, to jsou věci, které prozrazují, že dochází k setkání s mocí, která není z člověka. Jenže teď tuto moc sami dostávají. Ježíš tedy není jen člověk, který něco umí, nějak ovládá moc, která v tomto světě působí. Vždyť během společně stráveného času je nezasvěcoval do tajů, jak ovládnout tajemné a neznámé síly, necvičil je v praktikách, které by se daly označit za šamanské či čarodějně. Tedy v něčem,

co by se podobalo umění či profesi, jak s čím pracovat. Vyslání učedníků je okamžik zjevení toho, že Ježíš není držitel nějaké moci, o kterou se dělí. Je nástrojem této moci a učedníkům a dosvědčuje, že Bůh, který je skutečná moc, si může použít nejen jeho, ale právě i ty, kteří ho následují. Ježíš je tak svědectvím, že Bůh působí skrze své služebníky, které si povolává. Uzdravení a osvobození od zlých duchů nepřináší jen sám Bůh v lidském těle, ale Boží moc, která skrze člověka do světa přichází. Co je důležité si na celém procesu uvědomit, je skutečnost, že člověk touto mocí nevládne, ale v důvěře se ji otevírá.

S důvěrou souvisí druhý důležitý rozměr okamžiku vyslání. Učedníci jdou bez jakéhokoliv zabezpečení, mají si vzít jen hůl. To znamená, že se musejí v základních potřebách cele spolehnout na Boží dobrotu. Je to velká revoluce, která se dotýká lidské činnosti. Spoustu toho, co děláme, děláme právě proto, abychom se nějak uživili, abychom měli z čeho žít, abychom se měli dobře. A zde je třeba zmínit, že nejde jen o život v jeho biologické podstatě. K našemu životu patří i duše, kterou sytíme různými zážitky, činnostmi, které prostě potřebujeme dělat, abychom neměli jen prázdný žaludek, ale také pocit prázdného nitra. Ježíš ale toto naše směřování, tento obvyklý životní běh poněkud obrací. A to tím, že najednou posílá své učedníky, aby nikoliv hledali obživu, ale konali činnost, která je naplní zcela jiným způsobem. Na tomto vyslání je zajímavý jeden detail. Je totiž dobré vědět, že takový ten pracovní shon, který často prožíváme, který nás nutí přemýšlet o tom, jak se zajistit a zabezpečit, ten se na světě nevzal jen tak. Je důsledkem nedůvěry, kterou projevil člověk Hospodinu v ráji, když se zakousl do zakázaného ovoce.

V potu tváře měl pak dobývat chléb, zkrátka obživa ho bude stát mnoho sil. Když pak Ježíš pošle své učedníky s tím, že právě o tuto oblast se nemají nějak moc starat, je to také svědectví o tom, že Bůh o této lidské potřebě ví a dokáže se o člověka postarat. Dokáže mu dát vše, co potřebuje. Ne proto, aby se mohl flákat, ale proto, aby na tuto oblast svého života nemusel tolik myslet a mohl se soustředit na to podstatné a důležité.

V tomto okamžiku je důležitým přinášet svědectví o Boží dobré moci do celého světa.

Máme jistě pro své životy jasný plán. A když nad ním přemýšlíme, zdá se být jistě dobrý a držíme se ho. Co však s Božím voláním, které tyto plány narušuje? Umíme s ním počítat? A jakou podobu dnes takové poslání může mít? Je zřejmé, že nejsme posíláni ve dvojicích, abychom jen s poutnickou holí křižovali naší zemí. Přesto je toto poslání učedníků i pro nás něčím stále platným a aktuálním. Mění se různé reálie, ale zůstává platné to základní. Následováním Ježíše se naše životní plány mění. Neznamená to, že se přestaneme věnovat tomu, co jsme se naučili, co jsme si vybrali jako životní povolání. Ovšem Bůh k tomu může přidat i další činnosti, které si budeme muset osvojit. Vždyť jsme přeci jeho učedníci. A být učedníkem Ježíše, to není studium jen tak pro zábavu, nezabýváme se jeho slovem jenom proto, že to může být zajímavé. Být učedníkem znamená, že se něco naučíme, abychom to potom používali, aby to naplnilo náš život. Být učedníkem Ježíšovým znamená, být jako on, jako on přistupovat k tomuto světu, jako on se v něm pohybovat. Ale pozor, nejedná se o nějaké povrchní napodobování. Těch dvanáct, kteří do světa vyšli, mělo skutečnou moc nad nemocemi a démony, bylo skutečným Božím nástrojem, nikoliv jen lacinou napodobeninou. Právě to nás má vést k závěru, že náš život se nemá jen nechat Ježíšem nějak inspirovat, zkusit opakovat jeho činy, slova, myšlenky. Náš život se má zcela otevřít Bohu, hledání jeho vůle. A také se má postavit na důvěře, že při službě svým bližním, při činnosti, do které nás Bůh postavil, nejsme nikdy ponecháni na holičkách. Vždyť se přijetím tohoto poslání vracíme k tomu, co Bůh od nás od počátku požadoval. Ustanovil nás, abychom pečovali o jeho dílo. A on pak stejným způsobem pečuje o nás. Dává místo, kde můžeme prožívat jeho pokoj a přidává vše, co k tomuto pokoji potřebujeme. Žijeme pro něj a proto se nemusíme bát toho, jak naše dílo dopadne, jaké budou reakce. Nežijeme z toho, jak Boží akcie v tomto světě vyrostou či klesnou, ale z toho, že Bůh nám je svěřuje, aby se s nimi svět mohl seznámit.

Pane Ježíši, posíláš nás jako své svědky. Prosíme o odvahu důvěřovat tvé péči a v této důvěře k tobě zvát všechny, kdo potřebují tvé vysvobození, tvůj dotyk a uzdravení.

Amen.